

prof. dr. sc. Ranko Matasović

U ovom smo radu opisuju se najvažnije promjene glasova i oblika od praslavenskoga razdoblja do suvremenoga hrvatskog standardnog jezika. Pri tome smo pošli od dijalekatski još neraščlanjenoga praslavenskoga jezika koji se govorio oko 600. g. po. Kr., a u rekonstrukciji praslavenskoga i bilježenju praslavenskih riječi slijedili smo konvencije koje je razvio Georg Holzer (1995, 1998, 2007). Razvitak glasova i oblika u hrvatskim dijalektima, osobito u čakavskom i kajkavskom, nije obuhvaćen ovim radom.

Među glasovnim promjenama kojima se hrvatski odvojio od praslavenskoga razlikuju se prije svega one koje su provedene u ranom općeslavenskome razdoblju, npr. prijelaz prasl. *a, *ā > općeslav. *o, *a, prijelaz kratkih *i, *u u poluglaseve ѡ, ѣ, prijelaz *ē > ě i *ū > y, od onih koje možemo pripisati zapadnojužnoslavenskome razdoblju, npr. metateza likvida (or, ol > ra, la, er, el > rě, lě), stapanje poluglaseva u neodređeni samoglasnik "šva" (ѣ, ѡ > ѣ [ə]), prijelaz *y > i

, nestanak poluglasa u "slabom položaju", razvitak nazalnih samoglasnika (ą > u, kao u

pať

>

put

, ę > kao u

peť

>

pet

). Nakon zapadnojužnoslavenskoga razdoblja, većina je glasovnih promjena zahvatila štokavske hrvatske govore, na temelju kojih je izgrađen standard, tijekom 14. stoljeća. U te se promjene ubrajaju, npr. prijelaz

čr

>

cr

, (

črven

>

crven

),

jt > *ć*

i

jd

>

đ

(

dojti > *doći*

,
dojdeš

>
dodeš

), razvitak "šva" u "jakom" položaju kao

a
(
sъn > *sъn*

>
san

), promjena

ě

>
ije/je

(
mlěko

>
mlijeko

) i promjena

l

>
o
na kraju sloga (
bil

>
bio

). Glasovne promjene koje su se razvile nakon 14. stoljeća razmjerno su malobrojne, npr. prijelaz

žr

>
ždr

, "druga jotacija", nestanak glasa *x >

h

u većini govora, itd.

U gramatičkom sustavu hrvatski je prilično vjerno očuvao praslavensku deklinaciju, uz djelomično stapanje lokativa i dativa u jednini, te redukciju padežnoga sustava u množini (uz stapanje dativa, lokativa i instrumentalnoga), koja je konačno provedena tek u 19. st. (reforme hrvatskih Vukovaca). Dvojina se kao kategorija izgubila tijekom 15. stoljeća, no očuvani su neki padežni nastavci koji su podrijetlom dvojninski (npr. DLI množine *-ima* kod imenica m. roda na tvrdi suglasnik). Kao i u drugim slavenskim jezicima, smanjen je broj praslavenskih deklinacijskih razreda, a reducirana je i sustavnost opreke između palatalnih i nepalatalnih osnova. Za razliku od većine slavenskih jezika, hrvatski je razmjerno dobro očuvao razliku

između određenih i neodređenih pridjeva, premda se njihovi oblici ne razlikuju u svim padežima.

Sustav ličnih zamjenica uglavnom je očuvan iz praslavenskoga, kao i sustav pokaznih zamjenica, no imenička je deklinacija izvršila znatan utjecaj na deklinaciju zamjenica, osobito u množini. U glagolskom se sustavu hrvatski odlikuje očuvanjem praslavenskog aorista i imperfekta, barem u starijem književnom jeziku, te kombinacijom balkanskog tipa tvorbe analitičkog futura (s pomoćnim glagolom *htjeti*) i sjevernoslavenskoga (i slovenskoga) s pomoćnim glagolom *biti*, koji je u hrvatskom postao "futurom drugim". Većina je načina tvorbe prezentske osnove u hrvatskome očuvana, a i glagolski nastavci u prezentu uglavnom su očuvani iz praslavenskoga (uz gotovo potpunu zamjenu tematskoga prezentskog

-a >

hrv.

-u

(u

hoću, mogu

) atematskim

-mь

> hrv.

-m

(u

berem, spavam, vidim

). Dvojina je kod glagola u hrvatskome nestala rano, prije nego u imenskoj promjeni. Kao i u većini drugih slavenskih jezika, praslavenski su participi izgubili deklinaciju, a pasivni particip prezenta posve je iščezao. Supin je u standardnom jeziku nestao, a njegovu je funkciju preuzeo infinitiv, koji je dobro očuvan.

Poput promjena u fonološkom sustavu, i gramatičke promjene bile su osobito intenzivne u hrvatskim štokavskim govorima tijekom 14. stoljeća (npr. zamjena imperfekatskih nastavaka aorisnima u 1. i 2. l. mn., analoška promjena nastavka l jd. ā-osnova prema i-osnovama, uvođenje novoga nastavka za G mn. -ā, nestanak ostataka suglasničke deklinacije, itd. Štokavski jezični sustav koji je početkom 17. stoljeća s gramatikom Bartola Kašića krenuo putem koji će dovesti do standardizacije hrvatskoga jezika, bio je u svojim osnovnim crtama oblikovan već na prijelazu iz 14. na 15. stoljeće.